

Kırmızıfare

KONUMUZ:
KUŞLAR

çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 8 Sayı: 92

Haziran 1999

Ayda bir çıkar

Minik Fare ile
İngilizce

Sinan'ın Kuşları
Fatih Erdoğan

Mor Serçe
Gülten Karlı

minicfare

Mavibulut

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince İncelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

ISSN 1300-3291
çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 8 * Sayı: 92 * Haziran 1999

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

*

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

Abone Servisi:

Selma Erdoğan (0212-252 63 75)

*

Kapak:

Mustafa Delioğlu

*

Ayda bir çıkar.

Fiyatı: 900.000TL

Abonelik Bedeli:

Yıllık 12 sayı: 9.900.000TL

*

Baskı: Yenilik Basımevi (243 55 72)

*

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

mavibulut@superonline.com

Binbir Kitap Dergisi

Neler yazılıyor, çiziliyor,
yayımlanıyor?

Çocuk edebiyatı konulu araştırmalar,
makaleler, değerlendirme yazıları...
Her yaş için en güzel kitaplar...

Çocuk edebiyatının sağlıklı bilgi
kaynağı...
3 aylık dergi

0212-252 63 75

MERHABA

Kuşlar bizim hakkımızda ne düşünüyorlardır dersiniz?

Kentlerde yaşayanlarımız arasına tek tük kalan ağaçlardan neşeli cıvıltıların yükseldiğini duyduğumuzda romantik düşlere kapılıyor muyuz hâlâ?

Hani o ormanlı, korulu, yaylalı doğa parçalarının içine kondurulmuş tek katlı, bahçeli evlerdeki yoksunlukların ve huzurun bir arada bulunduğu evleri düşünüyor muyuz?

Kuşlar hayatımızı hiç kuşkusuz etkiliyor, ama fark ettirmeden. Bunu bir gün bizi tümüyle terk ettiklerinde anlayacağız.

Yoksa kuş cıvıltısı dediğimiz şey bu yok oluşun çığlığı mı?

Edebiyat ve sevgi dolu bir ay dileğiyle...

FATİH ERDOĞAN

Kayhan Çeçen'in Safranbolu Gezisi

Ben gezmeyi, tarihi ve turistik yerleri görmeyi, onlar hakkında bilgi edinmeyi çok severim. Çünkü tarihi severim. Safranbolu tarihi konaklarıyla çok güzel bir kasaba. Bu konakların en güzeli ise Havuzlu Konak'tı. Çünkü içinde havuz olması benim çok ilgimi çekmişti ve o dönemde

Safranbolu'daki konaklardan bir görünüm

bunu nasıl tasarladıkları beni şaşırtmıştı. Bu konağın adı "Asmazlar" konağı. Havuz ikinci katta. Konağın adı sahiplerinin soyadından geliyor. Aslında konağın sahiplerinin ünvanları "Asarlar"mış.

Cumhuriyet döneminden önce, bunlar köyün ağalarıymışlar ve bir taş ocakları

varmış. Bu ocaklarda çalışmayanları asarlarmış. Bu yüzden ünvanları "Asarlar"mış. Ama sonradan bu soyadından rahatsızlık duydukları için değiştirip "Asmazlar" yapmışlar.

Bir de size garip bir yer anlatacağım. Bir gün Safranbolu'nun içinde gezerken minnacık bir dükkana uğradık. Minnacık dediğime bakmayın, içinde en az 400 parça vardı ve hepsi antikaydı. Biz de oradan eski bir radyo alıp Safranbolu'da kaldığımız konağa döndük. Konağımızın adı Tahsin Bey Konağı'ydı. Tahsin Bey Konağı'nda da antikalar vardı ama bizim radyomuz en güzeliydi. Neyse, uzun bir geziden sonra odamıza gittik ve ertesi gün İstanbul'a döndük.

Kayhan Çeçen
Özel Irmak İlköğretim Okulu

Havuzlu Konak içindeki havuz

Konak içinden bir görüntü

Kulakları Güneşte Yanmış Olan Tavşan

Barış Girgin 'den

Tavşan bir gün tatile gitmek istemiş. Yola çıkmak için yuvasına bavulunu almaya gitmiş. Tam o sırada telefon çalmış. Arkadaşlarıymış arayanlar. Demişler ki: "Sana hoşça kal demeye geliyoruz.. Arkadaşları gelmiş. Ördek demiş ki: "Nereye gidiyorsun?" Tavşan: "Öylesine bir yere. Buralardan çok sıkıldım. Tavşan birden aynada kendisini görünce çok şaşırmış. Çünkü güneşte uzun kulakları yanmış kıpkırmızı olmuş. "Bu kıpkırmızı kulaklarla tatile gidemem," demiş.

Ördek: "Telaşlanma bir çözüm buluruz şimdi."

Domuz: "Şemsiye kullanmaya ne dersin?"

Tavşan: "Bir elimde raket, bir elimde şemsiyeyle nasıl tenis oynarım ben?" demiş.

Tilki: "Kulaklarını çekip alttan bağlamaya ne dersin?"

Tavşan: "Kulaklarımı türban mı sandın?" diye kızmış. Hepsi çaresiz kara kara düşünmeye başlamışlar. Yukarda bir kartal uçuyormuş. Onların çaresiz hallerini görüp çok gülmüş. Demiş ki: "Çorap tak, çorap." Kartalın fikri güzelmiş ama çorap yokmuş. Tavşan dükkana gidip bir çift çorap almış ve kulaklarına takmış. Sonra da herkese teşekkür etmiş ve mutlu bir şekilde tatile gitmiş.

Ekincan Ufuktepe
Özel Ekin Lisesi

BANKOK

Can Ünlüsoy'dan Gezi Notları

Ben yaz tatilinde Tayland'ın başkentine Bankok' a gittim. Dini inanaçlarıyla turistlerin ilgisini çeken Bankok taşıtları dini inanaçlara gösterdikleri ilgiden daha fazla ilgi duyuyorlardı.Bu nedenle yollar bayağı bir geniş ve büyüktü.

Taylan'daki Elephants Garden'da fil Jumbo ve ben

Bankok sokaklarının beni alışverişe çeken bir yönü vardı.Her yer dizboyu alışveriş merkeziydi.İstanbul Migros'u Bankok'un manavı sayılırdı.Tayland zengin bir ülke gibi görünse de insanlar açtı ve evsizdi.İnsanlar küçük botlarda bizim Kadıköy'deki Kurbağılıdere gibi nehirlerin üstünde yaşıyorlardı.Suları pis.Yemekleri ise kaplumbağa

çorbası çekirge kızartması böcek kanadı gibi şeylerdi.Bankoklu kendini tapınmaya adanmıştı.Hangi köşeye baksanız market gördüğünüz gibi hangi köşeye baksanız çatısı altından etrafında dua okuyup bir sağa bir sola gidip gelen yan çıplak rahiplerin gökdelen şeklinde tapınaklar etrafında dolaştığını görüyorsunuz ve sizde bir tapınağa uğramadan Bankok'tan ayrılamıyorsunuz.

Altın Tapınak , Bankok

Snacke Garden ,
Bankok

Benim tekrar tekrar gitmek ve çekirge yemek istediğim Bankok tarihi açıdan tapınaklarıyla ve mimarisiyle çok ünlü Taylant'da göreceğimiz bina şekilleri NewYork 'ta bile yok.Sizi bilmem ama ben tekrar Taylant'a gitmek gezmek ve alışveriş yapmak istiyorum.

5/ A Can Ünlüsoy

Özel İsmet İltis'in Okulu

Mor Serçe

Gülten Karlı

Resimler: Attila Akdeniz

Hava yle sıcaktı ki, korudaki tüm kuşlar gln kıyısına toplanmışlardı. Keyifle yıkanıyor, çığlık çığlığa tyorlardı.

Bayan serçe güneşin kavurucu sıcağından korunmak için, yuvasının bulunduğu meşe ağacına doğru utı. Bol yapraklı bir dalın üzerine tnedi. Bir süre gln kıyısında cıvıldaşan kuşları izledi. Baktı gözleri kapanır gibi oluyor, yuvasına girdi. "Ohh! Ne kadar serinmiş," diye düşündü. Yuvasının en yumuşak köşesine yerleşti. Kestirmeye başladı.

Uyandığında, akşam olmak üzereydi. Hava kararmadan

karnını doymak istiyordu. Sonra biraz gln kıyısında arkadaşlarıyla sohbet eder, vakit geçirirdi.

Bėrtlenlere doğru utı. Benekli bir böcek bulup, yuttu. Hiç hoşuna gitmemişti. Birkaç kez kafasını sallayıp, gagasını açtı. Tüm uğraşları boşa ıktı. Hoş olmasa da yutmuştu işte. Aslında oldum olası

böceklerden hoşlanmazdı.

Niye a gözlülük yapıp, ilk gördüğü böceği yutmuştu ki. Biraz çaba harcayıp, böğürtlenlerin altını eşelese, leziz solucanlar bulabilirdi. abucak toprağı eşelemeye başladı. Birkaç solucan bulup, yuttu. Birden

duyduğu sesle irkildi. Kafasını çevirip, kulak kabarttı. Emin olmak için sesin geldiği yöne doğru zıplaya zıplaya gitti. Çalılıkların arasında minik bir kuş gördü. Ağlıyordu.

"Merhaba minik kuş! Niçin ağlıyorsun?"

"Kayboldum ben!"

"Nasıl anladın kaybolduğunu?"

"Annemle babam, yiyecek aramaya gitmişti. Yuvada yalnız kaldım. Çok acıkmıştım. Yiyecek bulmak için yuvadan çıktım. Uçmak için kanat çırpıttım, uçamadım. Yere düştüm. Sonra büyük bir kuş beni yemek istedi. Pençelerinden zor kurtuldum. Çok korkmuştım. Yiyecek aramaktan vazgeçtim. Yuvama dönmek istedim... Ama yuvamı bulamadım. Gıık! Gıık!"

"Yeter ama, ağlama artık. Gel seni yuvama götüreyim."

"Ama

ben annemle babamı istiyoruuum!"

"Onları şimdi bulamayız ki. Bak hava kararmak üzere. Hadi, gel bakalım kanatlarıma minik kuş."

Bayan serçe, minik kuşu kanatlarının üzerine alıp, yuvasına doğru uçmaya başladı. Gölün kıyısına geldiklerinde, "Öyle susadım ki..." dedi, "Durup řu gölden biraz su içmek istiyorum. Hem bu arada dinlenmiş olurum. Bak, gelmiş sayılırız. Karşıdaki řu meşe ağacını görüyor musun? İşte benim yuvam orada. Hadi, in bakalım. Hoop! İşte bu kadaaar."

Minik kuşla bayan serçe yeniden minik kuşu kanatlarının üzerine aldı. Tam uçmaya hazırlanıyordu ki, otların arasında kıpırdayan bir şey gördü. Minik

kuşu yere indirdi. Kanadını karaltıya doğru uzatıp, "Şuraya baksana minik kuş. Bir şey görebiliyor musun orada?"

Minik kuş gözlerini kırpıştırarak baktı, "Hiçbir şey göremiyorum!" dedi.

"Ben görüyorum," dedi bayan serçe, "Gidip bakacağım."

"N'olur gitme! Beni burada yalnız başıma bırakma. Çok korkuyorum!"

"Korkmana hiç gerek yok minik kuş. Hadi, gidip birlikte bakalım." Sıçraya sıçraya karaltıya doğru gittiler, "Kim var orada?" diye seslendi bayan serçe.

"Benim!"

"Kimsin sen? Bu karanlıkta yalnız başına ne yapıyorsun orada?"

"Az önce yumurtadan çıktım. Çok üşüyorum! Lütfen yardım edin."

İyice yanına sokulup sordu bayan serçe:

"Hani çıktığın yumurta?"

"İşte bu. Bakın burada bir yumurta daha var."

"Evet, kardeşin olmalı," dedi bayan serçe.

Bayan

serçe önce yavruları, ardından yumurtayı yuvasına getirdi. Öyle mutluydu ki. Çünkü her akşam bu saatlerde kendini oldukça yalnız hissederci. Oysa bir anda yuvası şenlenmişti. Usulca yumurtanın üzerine oturdu. Yavruları da kanatlarının altına aldı, "Çok yorulduk. Hadi uyuyalım," dedi.

"Ama ben çok acıktım," dedi minik kuş.

"Ben de çok acıktım. Hem de üşüyorum," dedi öteki yavru kuş.

"Tamam," dedi bayan serçe. "Minik kuş, bu yavruyu ısıt sen. Ben yiyecek bir şeyler bulup, hemen döneceğim."

"Nasıl ısıtacağım, bilmiyorum ki?"

"Annen ve baban,

küçükken seni nasıl ısıtıyorlardı?"

"Kanatlarının altına alıyorlardı," dedi minik kuş sevinçle.

"Bak, biliyorsun demek. Sen de öyle yapacaksın."

Bayan serçe karanlık bastırmadan yiyecek bulmak için hızla uçuştu yuvadan.

Minik kuş, yavru kuşu kanadının altına aldı, ısıttı. Sonra bir ağızdan bağırmaya başladılar, "Çok acıktık! Çok acıktık! Çabuk dön serçe anne! Çok acıktık!"

Birkaç dal ötede yuvası olan bayan saka, bu bağırışlardan rahatsız oldu. Kafasını uzatıp öfkeyle bağırdı, "Kesin şu gürültüyü! Kafam şişti be!"

Yavrular bayan sakayı duymadılar. Bayan saka uyuklayan eşine dönüp, "Bay saka! bir de sen çıkıp bakar mısın lütfen. Akşam akşam bu gürültüyü kim çıkarıyor böyle?" dedi.

"Sanırım, komşunuz bayan serçenin yuvasından geliyor. Acıkmış olmalı yavruları. Dinle, bak. Acıktık serçe anne, diye bağırıyorlar."

"Ama bay saka, bildiğim kadarıyla bayan serçenin yavruları yoktu. Bir gecede... Sen üşeniyorsun. Ben gidip bakacağım."

"Ne işin var hanım? Sana ne elin yavrularından?"

"Gürültü yapıyorlar ama."

Bayan saka yuvasından çıktı.

Kanat çırpıp, bayan serçenin yuva dalına kondu, "Ne var? Niçin bağırıyorsunuz? Sizi mi dinleyeceğiz? Susun bakayım! Terbiyesizler!" diyerek yavruları azarlardı.

Bu arada bayan serçe soluk soluğa geldi. Gagasındaki büyükçe bir solucanı yavrulara paylaştırdı, "Merhaba bayan saka!" dedi, "Bir şey mi oldu?"

"Daha ne olsun. Korudaki bütün yavruları yuvana taşımışsın. Bağırıp duruyorlar. Gürültüden uyuyamadım. Çıkıp bakayım, dedim. Bizi rahatsız etmeye ne hakkın var bayan serçe? Yarın ilk işim seni şikayet etmek olacak. Korudaki bütün kuşları buraya toplayacağım. Bayan serçe ortalıkta bulduğu bütün kuşları yuvasına getiriyor. Gürültülerinden sabaha kadar uyuyamıyoruz diyeceğim."

"Yeter bayan saka. Kapat gaganı da beni dinle."

"Kapat gaganı ha!"

"Evet, kapat gaganı da beni dinle, dedim. Ben bu yavruları ortalıkta buldum. Onları aılıktan ve soğuktan korumak için yuvama getirdim. Ne yapsaydım yani, dışarda kalsalardı da kurda kuşa yem mi olsalardı yavrucaklar?"

"Bu benim sorunum değil. Sessizlik istiyorum ben. Yuvamda rahat uyumak istiyorum. Dediğim gibi,

yarın sabah bütün kuşları buraya
toplayıp şikayet edeceğim seni.
Sanırım gereken cezayı verirler."

"İyi geceler, tatlı uykular bayan
saka!"

"Hıh!" deyip, kanat çırparak
yuvasına uçtu bayan saka.

Ertesi gün bayan saka erkenden
kalktı. Zaten hiç uyumamıştı. Kanat
çırparak böğürtlenlere doğru uçtu.
Şöyle bir göz attı, böğürtlenlerin en
olgununu kapıp, göl kıyısına gitti.
Kimsecikler yoktu. Suyu eğildi,
yüzüne baktı. Gagasındaki böğürtleni
yanaklarına, gövdesindeki tüylere
sürdü. "Güzel, bakımlı olmalıyım.
Kuşları etkilemeliyim," diye düşündü.

Ardından keyifle uzun uzun öttü.

Güneş birdenbire ufuktan çıkıverdi.
Göl rengârenk pırıltılarla güzelleşti.
Bayan saka sessizce göle bakıyor,
pırıltıları gönderen güneşi arıyordu...
Bir süre kıpırtısız, öylece durdu.
Sonra birdenbire çok canı
yanıyormuş gibi acı acı ötmeye
başladı. Ses dalgaları önce gölde
yankılandı. Ardından dalga dalga tüm
koruya yayıldı.

Koruda ne kadar kuş varsa, hepsi
gölün kıyısına toplanmıştı. Bayan
saka kuşların çevrelediği alanda
öylece duruyordu.

"Hadi hayatım, ne söyleyeceksen
söyle. Dikilip durma orta yerde," dedi

bay saka.

"İşime karışma! Nasıl başlamam gerektiğini düşünüyorum. Bu gibi durumlarda etkileyici konuşmak gerekir."

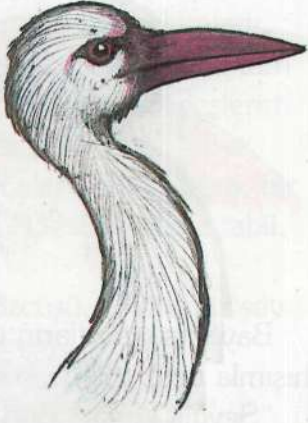
"Peki, sen bilirsin. Ama çabuk ol," dedi bay saka.

Turnaların sözcüsü, boynunu uzatıp kuşlara şöyle bir baktı. Tek ayak üzerinde durmaktan yorulmuştu. Kanatlarını hafifçe kaldırarak ayak değiştirdi. Orta yerde dikilip duran sakaya sordu:

"Sorun nedir bayan saka?"

"Ah evet, çok sevgili kuşlar! Korum kuşları! Yani sizler, sizleri buraya çağırmamın nedeni gayet

açık. Geldiğiniz için hepinize teşekkürler. Gelmeyenlere de teşekkürler. İzin verirsiniz bir yudum su içeyim... Oh! Şey... Ah işte o da geliyor! Buraya gel bayan serçe. Efendim gördüğünüz bu mor serçe komşum olur. Ama böyle komşu olmaz olsun. Ne yapıyor biliyor musunuz? Korudaki bütün yavru kuşları ve yumurtaları yuvasına

taşıyor. Gözlerimle gördüm. Şu anda yuvasında iki yavru kuş, bir de yumurta var. Bu yavrular öyle bağırıyorlar ki, uyuyamıyorum! Söyler misiniz lütfen, beni rahatsız etmeye hakkı var mı? Onu hemen şimdi burada cezalandırmanızı istiyorum."

Bayan serçe hafifçe gülümsedi. Kanadını kaldırarak tüm kuşları selamladı. Ardından bayan sakaya döndü, "Öncelikle bayan saka, kutlarım sizi. Bütün kuşları buraya toplamak büyük bir başarı. Ayrıca siz yapmasaydınız, bu işi ben yapacaktım," dedi. Bayan saka hiçbir şey söylemedi. Kanat çırpı, uçu. Göl kıyısındaki otların üzerine kondu. Bayan serçenin yanında durmak istemiyordu. Bayan serçe aldırış etmedi. Sözüne şöyle sürdürdü, "Kendimi savunmak için, izin verirsiniz ben de bir şey söyleyebilir miyim?"

"Buyurun. Söz sizin," dedi, Kılıçgagaların sözcüsü.

"Evet," dedi bayan serçe, "Bayan saka doğru

söylüyor.

Terkedilmiş yumurtaları ve minik yavruları yuvama taşıyorum. Önceki

yıllarda da böyle yapıyordum. Ama yorulduğum artık. Eskisi kadar güçlü değilim. Üstelik, bu terkedilmiş yavruların gün geçtikçe sayılan çoğalıyor. Tek başına hepsine yetemiyorum. Ne yani, onları orta yerde bıraksaydım da kurda kuşa, yılanlara yem mi olsalardı? Onlara yardım etmeseydim de soğuktan ve açlıktan ölseler miydi? Buna nasıl izin verebilirim ki? Gönül isterdi ki, hepimiz birlik olup bu yavrulara..."

Bayan serçenin bu sözleri kuşları oldukça kızdırmıştı. Bir uğultudur koptu.

"Verin cezasını! Beni rahatsız etmek neymiş görsün bakalım," diye bağırdı bayan saka.

Onu kimse duymadı. Bir uğultudur gidiyordu. "Susuuun!" diye gürledi leyleklerin sözcüsü. Uğultu hemen kesildi.

"Haklısınız bayan serçe. Hem de yerden göğeye kadar haklısınız," dedi leylek, "Ama bilirsiniz. Biz göçebe kuşlarız. Sürekli bu korulukta yaşamıyoruz. İnanın, elimizden gelen yardımı yapmak

isterdik. Ne yazık ki, kış gelmeden bizler sıcak ülkelere taşınıyoruz. Bu durumda elimizden bir şey gelmez."

"Bizler de göç ederiz," dedi, şahinlerin sözcüsü.

"Bizler göç etmeyiz. Ama bize ne bu yavrulardan? Onlara bakmak, yardım etmek zorunda olduğumuzu sanmıyoruz," dedi Kuyrukkakanlara! sözcüsü.

Bayan saka otların üzerinden hışımla uçuşt. Alana kondu,

"Sevgili kuşlar! Ben sizleri bu mor serçeye yardım edip etmeyeceğinizi konuşmanız için mi çağırdım? Kendinize gelin lütfen! Şimdi burada, bu meydanda onu hemen cezalandırmanızı istiyorum!"

diyerek bağırdı.

"Kapat gaganı bayan saka!" dedi Alakargaların sözcüsü. "Bayan serçe haklı. N'olacak bu yavrucaklar? Birlik olup onlara bir şekilde yardım etmeliyiz. Bu yavrular hepimizin sayılır." Bayan serçeye dönerek, "Alakargalar her türlü yardıma hazır efendim," dedi. Konuşmasını bitirir bitirmez topluluğunun yanına gitti.

Alakargaların bu desteği, bayan serçenin çok hoşuna gitti. Hemen kanadını kaldırıp, Onları selamladı, "Teşekkür ederim," dedi. Sonra tüm serçelere dönüp, "Serçe kardeşlerim beni onaylıyorlar mı acaba?" diye sordu. Tüm serçeler kanat çırpıp, bir ağızdan öttüler. "Destekliyoruz tabii," dediler.

Serçelerin sözcüsü, "Kötü bir şey

yapmışsın ki," diye seslendi.

Bayan saka çıldırmış gibiydi. Kuşların üzerinde döne döne uçuyor, korkunç çığlıklar atıyordu. "Son

olarak söylüyorum. Beni rahatsız eden bu mor serçeye ceza vermeyecek misiniz?" diye sordu. Bunun üzerine güvercinlerin sözcüsü:

"Bayan saka! Uçup durmasana tepemizde! Alana iner misin lütfen," dedi. Bayan saka alana inip, sözcü güvercinin karşısına dikildi, "Buyurun, sizi dinliyorum. Bakalım siz ne yumurtlayacaksınız," dedi.

"Bayan saka! Tartışmanın başından beri buradayım. Kanımca bayan serçe suç işlememiştir. O yalnızca, kimsesiz yavrulara sahip çıkmıştır. Bu durumda ona yardım etmek yerine niçin ceza verelim?"

Alakargalardan sonra, sözcü güvercin, "Ama nasıl bir yardım olacak bu?" diye sordu.

Bayan Serçe, "Sevgili kuşlar!" dedi, "Yaşadığımız bu koruda kimsesiz yavruların sayısı gün geçtikçe artmakta. Ben şunu öneriyorum: Benim yuvam, şu gördüğünüz meşe ağacının üzerinde. Yarın ilk iş olarak, bu ağaca birçok yuva yapalım.

Kimsesiz yavruları ve terkedilmiş yumurtaları bu yaptığımız yuvalara yerleştirelim. Yavruların sıcak, sevgi dolu bir yuvaya gereksinimleri olacağından, her yuvaya gönüllü birer anne verelim."

"Aaaa! Olur mu öyle şey canım. Biz kendi yavrularımıza baktık, bir de başka yavrularla mı uğraşacağız? Kusura bakmayın ama, rahatımızı bozamazız," dedi saksaganların

sözcüsü.

Bu arada bayan saka yerde baygın yatıyordu. Bay saka, bayan sakanın

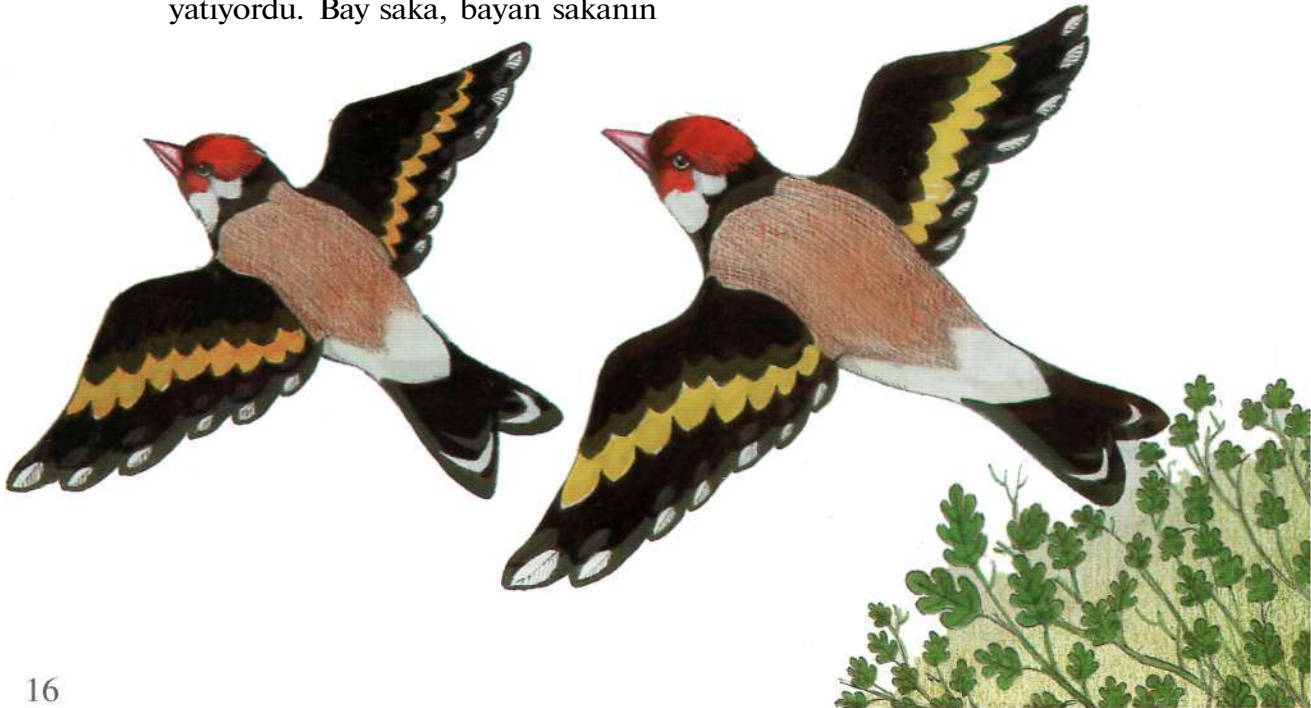
tüylerini ıslatıyor, kendine gelmesi için büyük çaba harcıyordu.

"Hadi gidelim arkadaşlar. Yeteri kadar vakit kaybettik," diyen bir ses duyuldu. Bunun üzerine bütün kuşlar uçmak için kanatlarını hazırladılar.

"Durun! gitmeyin," diye bağırdı Bayan Serçe, "Bir tek sözüm var. Bu yavrular aç ve açıkta perişan olurken... Sıcak bir yuva özlemi duyarken... Demek sizler sıcacık yuvalarınızda kanat gerip, rahatça uyuyabileceksiniz öyle mi? İyi uykular! Hepiniz gidebilirsiniz!"

Ertesi gün bütün serçeler işe koyuldular. Öğlene dek durmaksızın çalıştılar. Meşe ağacına yüzlerce yuva yaptılar. Bay ve bayan sakaya gelince, sabahı beklemeden taşınmışlardı oradan.

Alakargalar ise, kimsesiz yavruları

belirlemek için koruya
dağılmışlardı.

Güvercinler gönüllü
anneliği üstlenmişti. Ama
bu kadarla kalmadı.

Birkaç gün sonra yığın
yığın kuş sürüleri gölün
çevresine kondular.

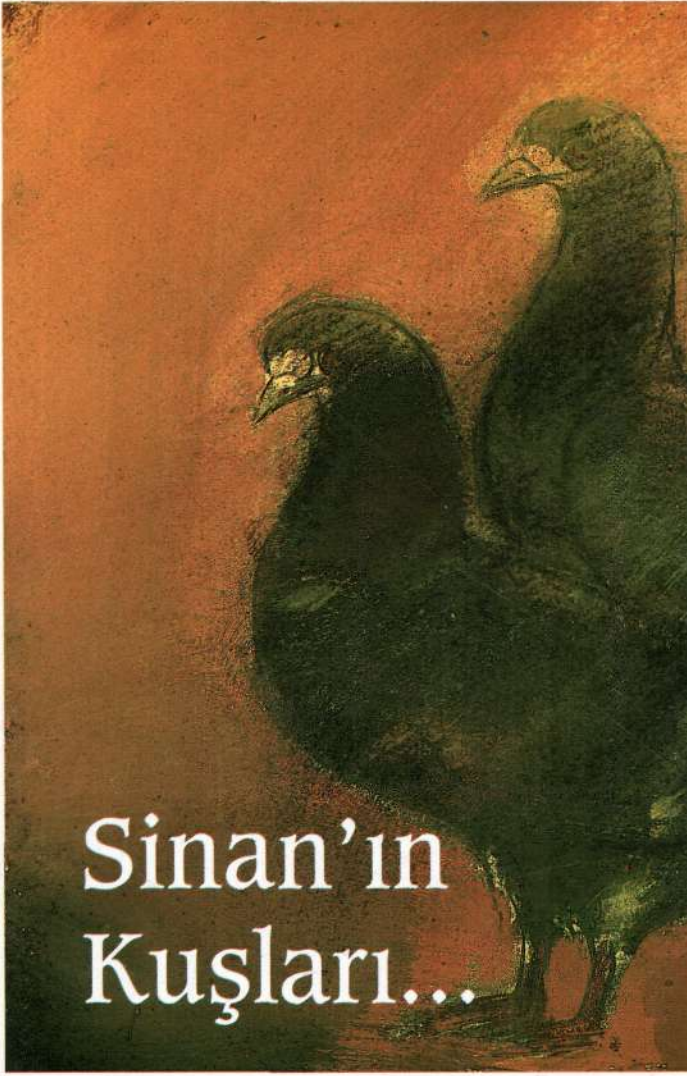
Aralarından bir sözcü
seçip, bayan serçeye
gönderdiler.

"Hepimiz senden özür
dileriz bayan serçe.
Haklıymışsın. Sabahlara
dek uyuyamadık. Rahat
edemedik. Yardıma
geldik," dediler.

Arkadaşınızı Kırmızıfare'ye abone yapın

Ona, ömür boyu
unutamayacağı bir
armağan verin.

Abone servisi: 252 63 75

Sinan'ın Kuşları...

"Kuşlarım!.. Kuşlarım nerede?" Sinan terasın kuytusunda kuşlarını arıyordu. Ama terasta hiçbir şey yoktu. Kafesin telleri parçalanmış, hatta kapısı kırılıp bir kenara atılmıştı. Yerde kuşların pisliklerine karışmış birkaç buğday tanesi de olmasa terasta sanki hiçbir zaman kuş

olmadığını düşünebilirdi insan. Terastan aşağıya, komşu evlerin çatılarına baktı uzun uzun. Dudaklarını birleştirip, "prrrrrr" diye sesler çıkardı. Başka zaman olsa böyle sesler çıkardığında güvercinleri nerede olurlarsa olsunlar duyup gelirlerdi. Ama şimdi tek bir kanat sesi bile duyulmuyordu.

Mahallede kuşların dilinden en iyi o anlıyordu. En çok da onun kuşu vardı zaten. Başka meraklılar ona gelip akıl danışırılar, onunla kuş alışverişi yaparlardı.

Sinan hemen merdivenlerden koşarak aşağı indi. Evde her şey her zaman olduğu gibiydi. Ocağın üstünde çay demleniyordu. Annesi mırıldanarak fasulye ayıklıyordu. Babası da herhalde zemin kattaki atölyesinde çalışıyor olmalıydı. Babasının yanına gitmek istemedi. Ona kuşları soramazdı, çünkü derslerine çalışmasını önlediği gerekçesiyle babası kuşlarla ilgilenmesini istemiyordu.

Yine de merakını yenemeyip aşağı indi. Atölyeye girdi. Babası çalıştığı tezgâhın arkasından ona gülümsedi. "Nasılsın oğlum?" dedi. Sinan şaşırıp, çünkü babası her okuldan geldiği gün böyle bir soru sormazdı. "İyiyim," dedi. Babası usta hareketlerle elindeki motorlu makasla kat kat kumaşları kesti. Makası tutan sağ elinin üzerinde boydan boya bir tırmalanma izi vardı.

"Eline ne oldu?" dedi Sinan.

"Hiiiç," dedi babası. "Kedi yaptı..."

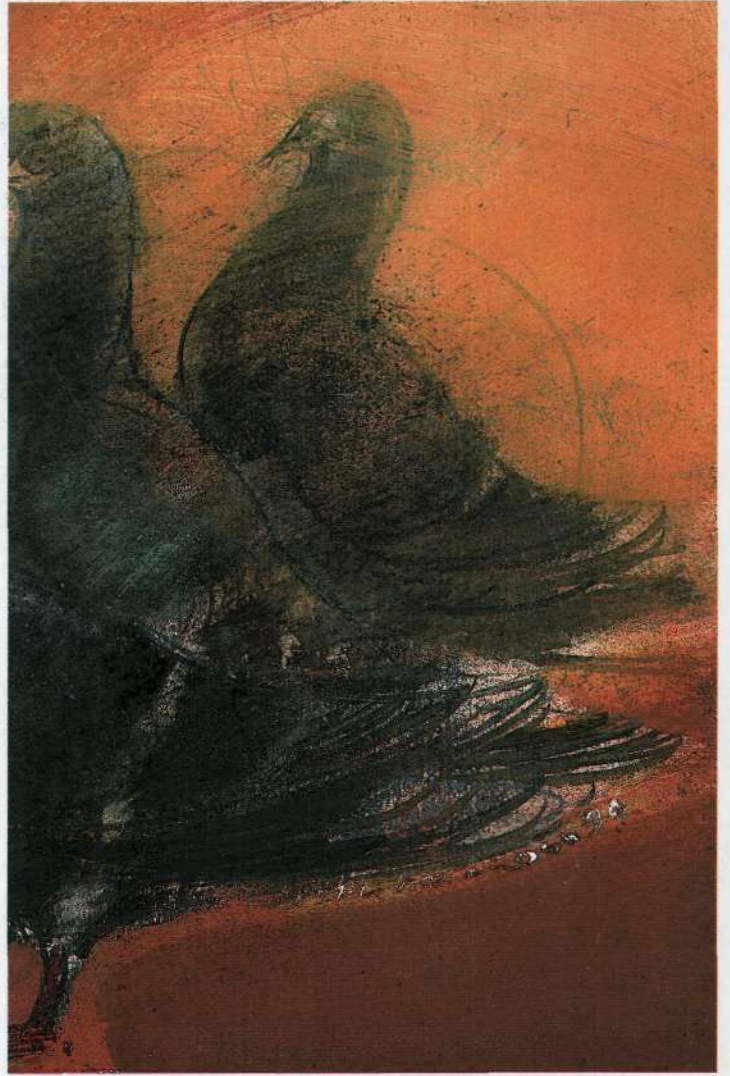
"Kedi mi? Bizim kedi mi?"

"Yoo, hayır. Başka bir kedi..."

Babası pek anlatma yanlısı gözükmüyordu. Elindeki kesilmiş kumaş kümeleriyle makinecilerin arasına karıştı.

Sinan sıkıntıyla kalkıp atölyeden çıktı. Aklına gelenleri yüksek sesle kendine söylemeye çekiniyordu. Babasının onun kuş merakına fena halde kızdığını biliyordu. Üstelik haklı bir yanı da vardı çünkü dersleri pek iyi gitmiyordu. Ama hayır, babası bu kadar ileri gitmiş olamazdı. Ama o zaman o elindeki çizik neydi? Anlaşılan sabahki, "Ya o kuşlar gider, ya da..." tehdidini yerine getirmeye karar vermiş ve gidip kuşları ortadan kaldırmıştı. Kahvaltıda babası ona yarınki sınavını sormuş, o da belirsiz bir şeyler söyleyince babası parlamıştı. Sonra da kuşlar yüzünden ders çalışmadığını söyleyerek onu azarlamıştı. Elindeki tırmalama izi de herhalde kuşlardan birinin eseri idi.

Birden çok hırslandı. Her şeyi göze alıp atölyeye daldı. Babası kendi çalıştığı tezgâha dönmüştü. Sinan'ı karşısında görünce yüzü karmakarışık oldu. Sinan, "Kuşlarıma ne oldu?" diye sordu. Sonra kendi sorusunun sertliğine kendi de şaşırdı, çünkü babasından çok korkardı. Ama bu kez

sanki tuhaf bir şeyler oluyordu.

Babası onun sorusunu şaşkınlıktan çok sanki korkuyla karşılaşmıştı.

"Bir yerlere gitmişlerdir," dedi kekeleyerek, "merak etme, yine gelirler."

Sinan her şeyi anlamış bir ifadeyle ve öfkeyle baktı babasına. Sonra da

hırsla eve çıktı.
"Babamın elini kedi
tırmaladı demek!"
diye bağırdı annesine.
Annesi şaşkın şaşkın
baktı ona. "Öğrendin
demek," dedi.
"Üzülme, yine
gelirler..."

Sinan kapıyı çarpıp
merdivenlerden aşağı
hızla indi. Kapının
dibindeki çöp poşeti
çarptı gözüne. Ağzı
yarı kapalı poşetin
ağzında kanlı pamuk
parçalarını ve
aralarındaki kuş
tüylerini dehşetle
gördü. Çılgına döndü.
Sokağa çıktı.
"Derslerim yok artık!"
diye bağırdı. "Ders
çalışmıyorum artık."

Demiryoluna kadar
yürüdü. Rayları
atlayıp göl kıyısına
indi. Babasının
kuşlarını öldürmüş
olduğuna inanamıyordu. Her biriyle
ayrı ayrı konuştuğu sevgili kuşlarını
getirdi gözlerinin önüne. Terasa çıkar
çıkamaz çevresini alırlardı. Burnunun
sızladığını hissetti. Gözlerine dolan
yaşları tutmaya çalıştı. Babası,
sonunda aralarındaki kuş-ders

tartışmasını bitirmeye karar vermiş ve
kuşları ortadan kaldırmıştı anlaşılan.
Öfkeyle dişlerini sıktı. Annesi de
destek olmuştu ona. Zavallı kuşlarının
nasıl çırpındıklarını, kendilerini
korumak için babasının iri elini bile
tırmaladıklarını düşündü. Kuşlarının
kolay teslim olmayacağını biliyordu.

Kendisinden başka kimseye sokulmazlardı. Hele babası gibi onları sevmeyen birine asla.

"Katil!" dedi içinden. "Kuş katili!"

Ürperdi. Babası hakkında böyle düşünmek tuhafına gitmişti.

Eve döndüğünde hava kararmıştı. Doğruca odasına gidip giysilerini bile çıkarmadan yatağına girdi. Kapısının açıldığını fark etti, ama başını kaldırmadı.

"Uyumuş," dedi babası. Annesi de bir şeyler mırıldandı. Sonra kapısını kapattılar.

Sinan gecenin karanlığında yatağında doğruldu. Gözüne uyku girmiyordu. Yarınki sınavına çalışması gerekiyordu oysa. Ama bu halde çalışamazdı. Kalkıp dolabını açtı. Çantasını alıp ders kitaplarını çıkardı yerine kazağını tıktırdı.

Ayakkabılarını eline alıp kapıdan dışarı süzüldü. Kapının dibinde oturup ayakkabılarını giydi ve göl kıyısı boyunca demiryolunu izleyerek karanlığın içine daldı. İşte ne sınav vardı artık, ne de kuşlarını öldüren babası. Buruna kadar yürüdü. Çok iyi tanıdığı böğürtlen çalılarının arasından uzanan patika yolu izleyerek koruya ulaştı. Yere oturdu. Kazağını giyip başını çantasının üstüne koydu ve gözlerini yıldızlara dikti.

Rüzgâr korunun bodur ağaçlarını hışırdatarak esiyor, ağaç dalları birbirine sürterek konuşur gibi sesler

çıkarıyordu. Sanki dalların sesi değil de kendi aralarından konuşan bir takım insanların sesleri gibi geliyordu Sinan'a duydukları. Yerinden birkaç kez doğruldu. Hayır insan sesi değildi. Yeniden uzanmaya korkuyordu. Çantasını eline alıp yavaşça yerinden doğruldu. Çalılıklar rüzgârla sallanıyor, Sinan'a doğru uzanan biçimsiz yaratıklara benziyorlardı. Yavaş adımlarla geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Adımlarını hızlandırdı. Demiryoluna geldi ve karşıya geçti.

Kapının ziline ulaştığında ter içinde kalmıştı ve korkudan çılgık atmak üzereydi. Kapıyı babası açtı. Sanki oğlunun dışardan gelmesine şaşırmamış gibiydi.

Sinan hızla odasına girip kapısını kapattı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kapının açıldığını duymadı bile. Bir el saçlarını okşadı. Sonra babası yanaklarını avuçlarının içine alıp yüzünü kendisine çevirdi.

"Oğlum," dedi. Sesi titriyordu. "Kuşlarına kediler saldırmıştı, çünkü terasın kapısını açık bırakmışsın. Kuşlarını kurtarmak isterken elimi tırmaladılar."

Sinan yerinden doğruldu. Babası devam etti: "Kuşların kaçtı ama çok korktular. Bir süre gelmezler. Bundan sonra daha dikkatli ol, olur mu? Çünkü onlardan sen sorumlusun."

Öykü: Fatih Erdoğan
Resimler: Mustafa Delioğlu

Learning English with: **The Little Mouse**

MİNİK FAREYLE İNGİLİZCE

Hello!
You *are* not reading?
I am not writing.
He is not running?

Merhaba!
Okumuyorsun.
Yazmıyorum.
Koşmuyor.

Merhaba!

Söylediklerimiz bazen olumlu bazen olumsuzdur. Örneğin, "Uyuyorum," olumlu, "Uyumuyorum," olumsuz bir cümledir. Türkçe'de olumlu bir cümleyi olumsuz yapmak için yükleme me, -ma, -mu, -mü' eklerinden birini ekleriz. Örneğin, "Yap!" olumlu bir emir cümlesidir. Oysa, bunun sonuna '-ma' ekini ekleyip, "Yapma!" haline getirirsek, olumsuz yapmış oluruz. Aynı şekilde,

"Okuyorsun," cümlesini olumsuz yapmak için '-mu' ekini ekleriz:

"Okumuyorsun."

İngilizce'de bir cümleyi olumsuz yapmak için ise yükleme bir ek eklemek yerine, cümle içinde

küçük bir sözcük kullanırız: 'not' (*nat* okunur).

Şöyle:

"You are reading."

(Okuyorsun.)

You are not reading.

(Okumuyorsun.)

Şimdi başka örneklerle geçelim

"I am writing." (Yazıyorum.)

"I am not writing."

(Yazmıyorum.)

"He is running." (Koşuyor.)

"He is not running." (Koşmuyor)

Bu 'not' sözcüğünü çoğunlukla ayrı bir sözcük olarak değil de, bir ek haline getirerek cümledeki yardımcı fiile ekleriz. Örneğin:

"You aren't reading,"

"He isn't running," cümlelerine olduğu gibi. Bu, İngilizce'nin

konuşma dilinde sağladığı bir rahatlıktır. Örneğin, aynı söyleyiş kolaylığını vermediği için, "I amn't writing," denmez, "I am not writing," olarak kalır. Az önce mavi ile yazdığım **yardımcı fiil** kavramını ilk kez kullandığımı fark etmişsinizdir. Bakın, bunu anlatmak için birkaç ders harcamak zorundayız, çünkü yardımcı fiil Türkçe'de yok.

Türkçe'de olmadığı için de anlatmak biraz daha güç olabilir, ama merak etmeyin. Bir kez çok iyi anlatmayı başarabilirsem, yalnızca İngilizce'yi değil, Fransızca ve Almanca'yı öğrenmek istediğinizde de işiniz çok kolaylaşmış olur. Şimdilik şu kadarını söyleyeyim: İngilizce'de yardımcı fiil, özneden sonra gelir.

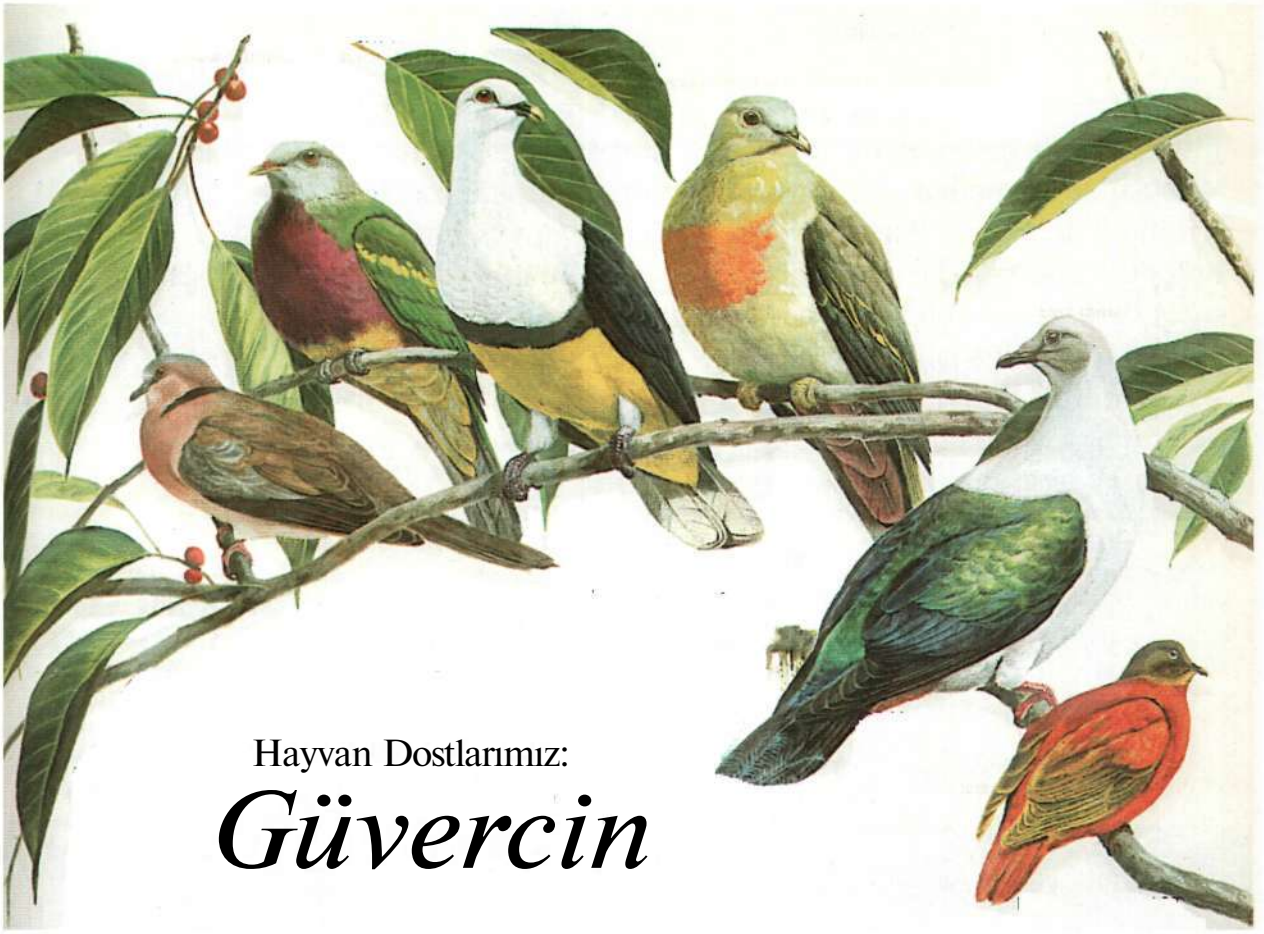
ALİŞTIRMA

Aşağıdaki cümleleri olumsuz yapınız.

- 1) Yazı yazmaya bayılırım.
- 2) She is eating apple.
- 3) Kuşları ben yakaladım.
- 4) I am reading a story book.
- 5) Okullar *kapandı*.
- 6) We are the children.
- 7) Çiçekleri kime verdin?
- 8) This is my notebook.
- 9) İtfaiye iyi çalıştı.
- 10) My father is coming.

Şimdiye kadarki alıştırma ları doğru olarak yapıp gönderen okurlarım:
Şafak Ağaca, Demet Arman, Deniz Seçkin, M. Batuhan Alkan
Tebrikler ve sevgiler,

Minik Fare

Hayvan Dostlarımız: *Güvercin*

Kutup bölgeleri dışında her yerde yaşayan güvercinler ülkemizde de yaygın olarak tanınırlar.

Çoğu türleri ağaçlarda yuva yapar. Yavrularını "güvercin sütü" denilen ve kursaklarındaki derinin soyulması ve sıvılaşmasıyla oluşan sütle beslerler. Bu sütü inceleyen kimyagerler memelilerdeki anne

sütüne çok benzer özellikler taşıdığını fark etmişlerdir. Güvercinler su içerken suyu aşağıdan yukarı emerler.

Oysa öteki kuşlar gagalarını doldurup sonra başlarını havaya kaldırarak yutarlar. Kent güvercinleri kaya güvercinlerinden türemiştir ve kentlerdeki beton binaların üstlerinde yuva yaparlar. Her seferinde bir ya da iki yumurta yumurtlarlar.

Taçlı güvercin / Yeni Gine

BİLİMOYUN

FATİH ERDOĞAN

Çiçeklerin yapraklarının ısılandığında güneşten zarar görebileceğini söyleyince Acar, "Hepsi değil," dedi. "Afrika Menekşesi'nin yaprağına su değerse hemen çürüyor. Bu yüzden onu alttan sulamak gerekiyor. Ama genel olarak çiçeklerin yapraklarını ıslatmanın, özellikle güneşin tam tepede olduğu saatlerde ıslatmanın optik bir nedeni var..."

Gözlerime inanamıyordum. (Bakın, 'kulaklarıma' diyeceğime 'gözlerime' dedim. Herhalde şu 'optik' sözü beni yanılttı.) Acar dersini iyi çalışmıştı. Gerçekten de, su damlacıkları yaprakların üzerinde büyüteç işlevi görüp yaprağı yakabiliyordu. Acar heyecanla ekledi:

"Biliyor musun bazı orman yangınlarının nedeni de optik olabilir."

Bunu başka bir *bilimoyunda* konuştuğumuzu hatırlar gibiydim, ama tekrarlamakta yarar olabilirdi. Ormanlara atılan cam şişelerin dipleri de büyüteç gibi güneş ışığını bir noktada toplayarak kuru yaprakları tutuşturabilirdi. Bu nedenle de ormana asla cam şişe atmamalıydı.

"Pet şişe atsak olur mu?" diye dalga geçti Acar. "Bazı piknikçiler daha da komik bir şey yapıyorlar.

Çöplerini kocaman bir poşete doldurup yanlarında götüreceklerine poşeti oracıkta bir ağacın altına bırakıveriyorlar. Sanki az sonra kapıcıları gelip alacak."

"Haklısın," dedim. "Apartman alışkanlığı olmalı. Yine de halimize şükrederim. Benim çocukluğumda çöpler öylesine ortalığa savrulurdu."

Sözüm bittiğinde Acar'ın dimdik yüzüme baktığını fark ettim.

"Tamam tamam," deyip yerimden kalktım.

"Ne tamam?" dedi.

"Ne zaman yüzüme böyle baksan reçelli ekmek istiyorsun. İşte mutfağa gidiyorum."

Acar gülmeye başladı. "Bir kere," dedi, "çok uzun bir süredir kendi reçelli ekmeklerimi kendim sürdürdüm halde, şu bilimoyunlarda aksini yazıp duruyorsun. İkincisi şu anda bakışımın nedeni başkaydı. Şu şükretmek sözünü soracaktım..."

"Şükretmek mi?"

"Evet, ne demek o?"

"Şükretmek... Yani elinde bulunanla yetinmek ve onlarla mutlu olduğunu ifade etmek..."

"Haa, anladım. kuşlar gibi yani..."

"Kuşlar gibi mi?"

"Tabii. Onlar da su içtikleri zaman başlarını yukarı kaldırıp Tanrı'ya şükrediyorlarmış."

"Öyle miymiş?"

"Evet, yoksa neden başlarını her yudumda havaya kaldırıyorlar ki?"

Gerçekten, neden? Var mı bilen?

Babam benim, arslan arkadaşım!

“**B**aban bizi götürsün,” demişti Aslı. Çünkü taşocaklarındaki barakalara gitmek istiyordum. Cevdet Bey bize taşocaklarını gezdirirken barakaların olduğu tarafa gitmemizi istememişti. Hem o dilsiz deli de durup durup o barakalardan yana bakmıştı. Sanki o barakalarda bir şey vardı da, onu bana söylemek istiyor gibiydi. Aslı bu düşüncelerime uzun uzun güldü. Çok fazla kitap okuduğumu söyledi. Ona göre, Cevdet Bey bizi barakalara götürmemiştir, çünkü orada görülecek ilginç bir şey yoktu. Haklı olabilirdi.

Akşam yemeğinde babamın dimdik bana baktığını fark ettim. Bu bakışını yemekten sonra kahvesini içerken de sürdürdü. Annem, “Ben yatıyorum,” deyip yatak odasına gidince babam beni çağırdı. Yanındaki koltuğa oturdum. Kahve fincanını fincan tabağının içine koyup sehpanın üstüne bıraktı. Öksürerek boğazını temizledi.

“Ayşegül’ü çok merak ediyorsun değil mi?”

“Evet.”

Birden gözlerimin dolduğunu hissettim. Böyle bir soruya hazırlıksızdım. Ama hazırlıksız da olsam gözlerimin bana böyle bir oyun oynamasını beklemiyordum.

Görüntüler bulandı ve gözyaşlarını iki yanağımdan aşağı süzülüverdi. Babam kolunu uzatmış ve beni kucasına çekmişti. Başımı kolunun kuytusuna sokmuş hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Az sonra fısıltıya yakın bir sesle konuşmaya başladı:

“Bazen,” dedi, “bazen asla çözemeyeceğini sandığın sorunlarla karşılaşırsın. Bu sorunları çözmenin senin için olmadığını düşünürsün...”

Merakla yüzüne baktım. Daha önce hiç benimle böyle konuşmamıştı babam. Sanki benimle değil de bir arkadaşıyla konuşuyor gibiydi. Doğrulup koltuğa oturdum.

“Senin işin değildir de aslında, ama olaylar öyle gelişir ki, sen de sorumluluk hissedersin ve birden kendini işin tam ortasında buluverirsin. Örneğin...”

Meraktan gözlerimin yaşı kurumuştu bile.

“Örneğin şu Ayşegül olayı...”

Başından beri bizi doğrudan ilgilendiren bir olay değil aslında. Yani, tabii, komşumuz ve senin de arkadaşın, ama onu bulmak bizim değil, polisin işi...”

Gözlerimi babama diktim. İlginç şeyler söylüyordu.

“Ama, bakıyorum da, bu işte bir gariplik var gibi geliyor bana. Geçen

gün Atıf Amca'nı birisiyle harıl harıl iş konuşurken gördüm. Oysa..."

"Oysa..." dedim merakla. İlk kez konuşuyordum.

"Oysa, ne bileyim? Ayşegül benim kızım olsaydı. Ya da kaybolan sen olaydın, ben işimle ilgilenemeyecek kadar perişan olurum gibi geliyor bana... İşte Atıf'ı öyle işiyle meşgul görünce hele hele daha sonra karısını da alışveriş poşetleriyle eve girerken görünce ilk kez Ayşegül'ü ciddi bir biçimde merak etmeye başladım. Birilerinin onunla ilgilenmesi gerekiyor bence. Kafanı karıştırdım değil mi?"

Babam benim, sevgili babam. Kafamı karıştırmadın, tersine aydınlattın. Başından beri yaşayıp da adlandıramadığım sıkıntım buydu işte. Ayşegül'ün bulunacağını umuyor ve bekliyorduk. Kim bulacaktı? Polis. Kim kaygılanacaktı Ayşegül için? Annesi ve babası. Daha sonra biz veya başkaları. Ama hayır, her şey bu kadar basit olamazdı. Bir gazete haberini izler gibi... Bir kız kayıp, aranıyor, hepsi bu mu? O bir kız değil ki, Ayşegül, arkadaşım benim. Nerede Ayşegül? Neden günler geçip duruyor ve Ayşegül bulunmuyor? Neden hayat devam ediyor? Neden derslere girip çıkılıyor? Neden kapının önünden satıcılar hiçbir şey olmamış gibi geçip duruyor? Neden yağmur yağıyor? Neden acıkıyoruz ve yemek yiyoruz? Ayşegül yok! Ayşegül kayıp!

Neden herkes her işi bırakıp onu aramıyor? Neden polisler her yere yayılıp, her eve girip Ayşegül'ü sormuyor?

İçimdeki öfke büyüyordu. Gözlerim dolmaya başlayınca düşüncelerimi dağıttım.

"Birilerinin," diye yineledi babam. "Birilerinin Ayşegül'le ilgilenmesi gerekiyor. Şu ana kadar onun kolaylıkla bulunacağını sanmıştım. Şimdiye kadar, bu konuyla yakından ilgilenmem gerektiğini, çünkü ailesinin ve polisin gerekeni yaptıklarını düşünüyordum, ama şimdi..."

"Şimdi?..."

"Şimdi içimde garip bir sıkıntı var. Senin şu bigudiye bulman. Komiserin bigudinin ipucu olamayacak kadar sıradan olduğunu söylemesi... Belki haklıdır, ama gerçekten de pis bir ortamda tertemiz bir bigudinin işi ne? Komiser tabii ki hepimizin bütün söylediklerini ciddiye almaya kalkarsa işini yapamaz, ama biz pekala bu işi biraz kurcalayamaz mıyız?"

Kulaklarıma inanamıyordum. Doğru muydu duyduklarım?

"Nasıl yani?" dedim. Emin olmalıydım.

"Yani," dedi babam, "şu bigudiye bulduğun yerden başlamak istiyorum, ne dersin? Hemen yarın sabah. Olur mu?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Babam benim! Arslan arkadaşım!

sürecek.

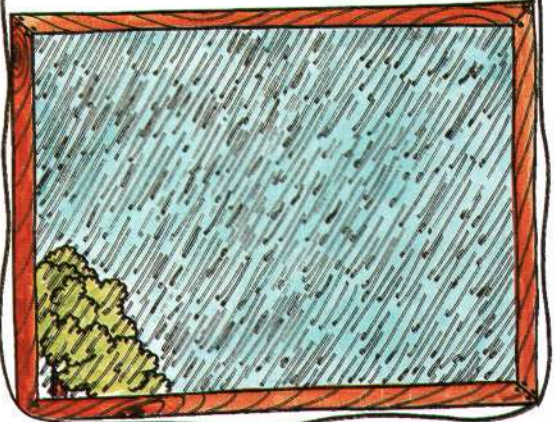
Fatih Erdoğan

YAĞMUR YAĞDI SELLER AKTI!..

ÇOCUKTUM UFACIKTİM
YAĞMUR YAĞDI SELLER AKTI
DEDEM DEDİ: DİNMEZSE YAĞMUR
KESECEĞİM SAKALLARIMI!

YAĞMUR DİNMEDİ, ARTTI
DEDEM SAKALLARINI KESMEDİ

YAĞMUR ARTTI
SELLER BASTI
DEDEMİLE BENİ
KAPTI GÖTÜRDÜ

DENİZLER ORTASINDA BİR KOLTUK
DEDEMİLE BEN YAPAYALNIZ KALAKALDIK

DEDEM DEDİ : GALİBA BU İSSİZ BİR ADA
AMA BİR SES GELİYOR ,BİRSİ VAR YUKARDA.

VAH ZAVALLI KUŞ , NE'Sİ VAR ACABA
" BEN POSTA GÜVERCİNİYİM SUGUZ KALDIM
BURADA "

BİRAZCIK YAĞMUR KALMIŞ NEYSE Kİ
SAKALIMDA
HAYDİ MİNİK KUŞ İÇ DE
CANLAN KALMASIN
POSTA YOLDA

YOLUN AÇIK OLSUN HAYDİ GİT GÜLE GÜLE
YANINDA BİR ŞİŞECİK SU OLSUN BUNDAN
BÖYLE

TEŞEKKÜRLER SEVGİLİ KUŞ
KURTARDIN BİZİ DE SEN
İSSİZ ADADA YAŞAMAK NE SIKICI
BİR BİLESEN

SEVGİLİ DEDECİĞİM , SAKIN SAKALINI KESME
NE OLUR NE OLMAZ BAK ŞE YARIYOR İŞTE.

FATİH ERDOĞAN

BİR KİTAP BİR YAZAR

Kitap Benim Kanadım

Yazan: Melisa Gürpınar

Resimler: Yaşar Zeynalov

Gendaş Yayınları, 1998.

19.5x13.5sm. 125 sayfa

Bir kız çocuğunun, doğumundan okula başladığı güne kadarki yaşamının kendi gözlerinden manzum hikayesi. Yazar, bizim için artık kanıksanmış her şeye, onları ilk kez yaşayan ve şaşıran bir çocuğun gözleriyle bakmayı denemiş. Yer yer ilginç sorular da sorarak bizi yaşadığımız her şeyi sorgulamaya da zorluyor. Örneğin:

"Çocuklara bakmak ve onları büyütmek,

Yalnızca annelerin işiymiş.

Peki o zaman neden,

Büyüklerin işini de görüyor,

Büyükleri de mi büyütecek yoksa benim annem?"

Yetişkinler arası çatışmalar da çocuğun gözüyle çok yalın olarak dile getiriliyor:

Örneğin annem:

"Anaokuluna yollamak bu çocuğu," diyor.

Babaannem, eğer bize konuk olarak gelmişse,

"Biz çocuklarımızı anaokulunda mı büyüttük,

Bir tek çocuğa bakamıyor musun kızım?"

diyor.

Ve işte bir çocuğun gözüyle kitaplar:

Benim annem

Daha yıllar önceden

Öyle çok çocuk kitabı aldı ki bana

Belki de ömrümce okusam bitiremem

Her gün tozunu alıyoruz onların

Annemle ben.

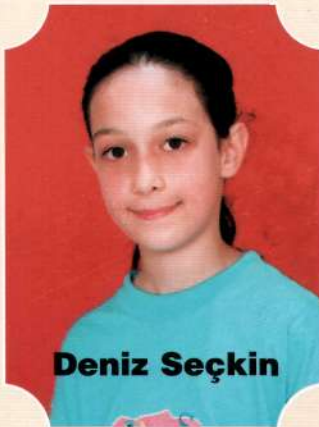
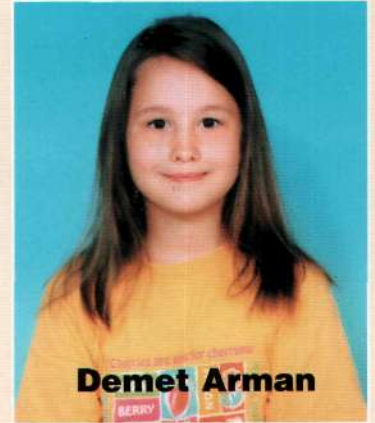
Okuduktan sonra da

Hiç yırtmadan saklayacağım

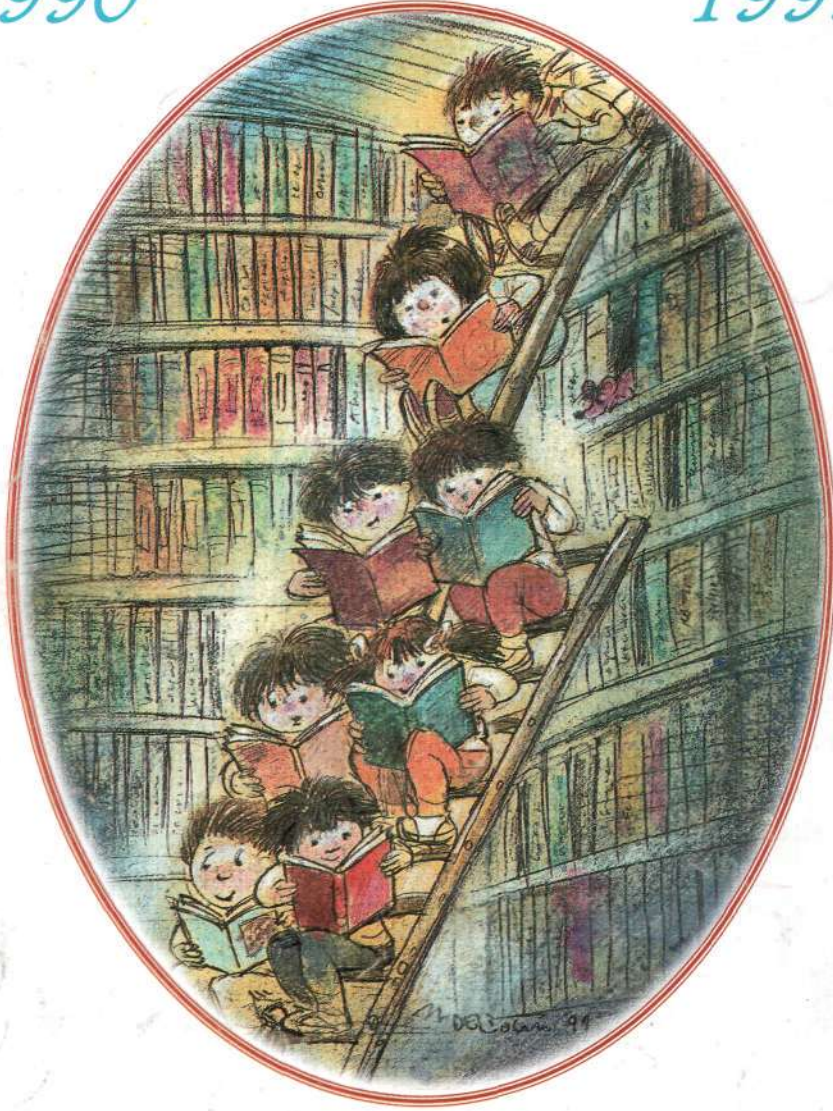
Kardeşim için

Ya da başka çocuklara vermek için..."

*Yeni abone olarak veya aboneliklerini
yenileyerek ücretsiz fotoğraf baskılı
tişörtlerini alan abonelerimiz:*

Bir rüyanın peşinde 10 yıl
1990 1999

ISSN 1300-3291
Kırmızıfare
çocuklar için edebiyat dergisi

0212-252 63 75